

дитячий християнський журнал

Стежунка

ISSN 2194-3796

2 / 2024

**ХАЙ БУДЕ
НЕБОЗВІД
ПОСЕРЕД ВОДИ**

СТІМ ДИВОВИЖНИХ ДНІВ

Вадим Білий

Веня та Лія приїхали в гості до дідуся, який живе в Ізраїлі. Їхній дідусь – викладач біблійного коледжу, і він обіцяв показати онукам визначні пам'ятки, пов'язані з Біблією. Що чекає на дітей сьогодні?

Другий день

Лія прошепотіла Вені на вухо:

– Уставай! Дідусь уже на стіл накриває.

Веня протер очі, потягнувся й раптом увесь засяяв.

– Ми – в Ізраїлі! – прошепотів він захоплено.

Хлопчик хутко зіскочив з матраца, що служив йому за ліжко, і вийшов з дідусевого кабінету, що був більше схожий на бібліотеку, ніж на робочу кімнату. Лія вже була на кухні і про щось жваво розмовляла з дідусем.

Дідусь Марко став удовцем п'ять років тому. На поради друзів знову одружитися він відповідав напівжартома: «Моя дружина – це робота. Вона вимагає весь мій час і всю мою любов». Онуки бабусю не пам'ятали. Вони знали її тільки за розповідями, світлинами й кількома відео, що дивом збереглися в телефоні тата. У них вона була радісна, молода й дуже гарна.

– Сідайте за стіл, – покликав дідусь і, коли вони вместилися, промовив на івриті молитву.

– Що ти сказав? – поцікавилася Лія.

– Це браха, молитва подяки Богові за їжу. Оскільки ми їстимемо булочки, то я молився так: «Благословенний Ти, Господи, Боже наш, Владико світу, що виростив хліб із землі». Хочете, я навчу вас молитися на івриті?

– Авжеж! – одностайно відповіли діти.

– Це ми робитимемо вечорами. А зараз добре поснідаємо й вирушимо до старої частини міста Тель-Авіва – Яффи. Раніше вона називалася Йоппія.

Під такою назвою ми знаходимо її в Біблії. Маю тиждень відпустки, тож можемо багато часу провести разом.

– Ви після їди молитесь? – запитав онуків дідусь, коли всі наситилися.

– Звичайно, – відповіла Лія.

– Як?

– Дякуємо Тобі, Ісусе, що Ти дав нам усе, чого ми потребуємо. Дякуємо, що можемо разом снідати, читати Слово Твоє... – почала перераховувати Лія.

А Веня додав:

– Ми не завжди однаково молимося. Ми по черзі та своїми словами звертаємося до Бога.

– Це добре. Така молитва – найкраща, коли вона йде із серця, – задоволено сказав дідусь.

Утомлені й задоволені, Лія та Веня сиділи на лавці в Абраша-парку, у найвищій частині міста. Перед ними розстелилася панорама великого міста Тель-Авіва, який освітлювали теплі промені вечірнього сонця. Ліворуч виднілися вулички старої Яффи, де жив дідусь, крани морського порту, кораблі на рейді та Середземне море, що простягалося в далечинь, переливаючись відтінками синього й бірюзового кольорів.

– Десь там ми фотографувалися біля пам'ятника пророку Йоні, його звідси не видно, – сказав дідусь. – А в тому районі, якщо вірити легенді, якийсь час жив у шкіряника Симона апостол Петро. Пам'ятаєте, ми до воріт будинку підходили?

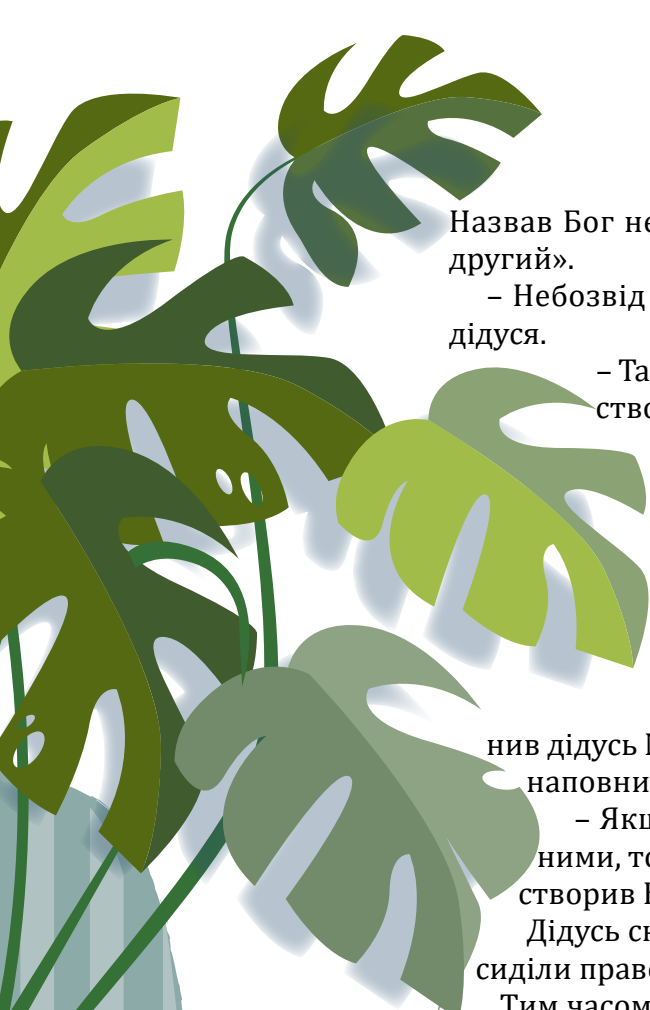
– Так, але там так людно, що нічого не було видно, – зауважив Веня.

– А он там, поміж будинками, ми бачили справжнє апельсинове дерево, що висить у повітрі... – продовжував дідусь.

– Дивіться, сонце вже майже зайшло. Не видно, де закінчується море й розпочинається небо, – перервав дідуся онук, заворожено дивлячись на сонце, що ніби зависло між хмарами й морським пругом. – Дідусю, а як Бог створив усю цю красу?

– Пригадайте, про що ми вчора говорили? Так-от, другого дня Бог відокремив воду від повітря – так з'явилися море й небеса. У Біблії написано: «І сказав Бог: Хай буде небозвід посеред води, щоби був поділ між водою й водою! І створив Бог небозвід, і відокремив воду, яка була під небозводом, і воду, що над небозводом. І сталося так.

Назвав Бог небозвід небом. Був вечір, і настав ранок – день другий».

– Небозвід – це небо? – уточнила Лія, яка уважно слухала дідуся.

– Так, це видиме для нас небо. А якщо точніше, то Бог створив простір.

– А що за вода над небозводом? – спитав Веня.

– Не таке просте запитання, – відповів дідусь. – На мою думку, це та вода, яка оточувала землю до потопу, а під час потопу зринула на землю й затопила все.

– То те, що ми зараз бачимо, не зовсім те, що створив Бог? – здивувалася Лія.

– Перший світ знищив усесвітній потоп, – пояснив дідусь Марко. – Бог дуже засмутився через те, що землю наповнили злочини людей.

– Якщо залишки того, що створив Бог, є такими гарними, то уявляєте, яким гарним був первісний світ, який створив Бог?! – замислено промовив Веня.

Дідусь скуйовдив його кучері, а потім обійняв онуків, які сиділи праворуч і ліворуч від нього.

Тим часом сонце зайшло за обрій, забарвивши густі хмари теплим червоним кольором.

Далі буде...

МОЛИТВА ЛЕВІТІВ

Склала Олена Хеттлер

Чи знаєш ти, що єврейська абетка складається лише з 22 літер? Це тому, що вона не містить голосних, а тільки приголосні! За допомогою цих літер тут зашифровано рядки з молитви левітів у Старому Заповіті. Заміни єврейські літери на першу чи іншу (цифра згори) літеру їхньої назви. Наприклад: ש² (шин) – літера «и».

ש² ת² * ע * ש² נ² ש² ד * י * ע * ה² פ² ס² י² ה² !
 ס² ט² ו² ש² ר² ו² נ² ל² ס³ א³ ב³ א³ נ² י * ל² ס³ א³ ב³ א³ נ²
 נ² א³ ב³ א³ ס² צ⁴ ו² ה² ס² ו * נ⁵ ס³ י² * ו² ז³ נ² ס² ו² ט² ו² א²
 ט² א² כ² י² * ב² ז * ל² מ² ב² ז * צ⁴ ו² ה² ס² ו * י² א² נ² י² צ⁴ מ² ר² י² * י² *
 צ⁴ ו² ט² ס² ו * י² * ש² ו² ו² ה² ש² ט² ו² ס² ג⁶ י² ק² מ² צ⁶ י² ק² מ² צ⁶ י² ק² מ²
 ד * א * ע * ש * ו * ש * ת * ת * * י * א * ר² נ² ר² ב² ר² ס² ר² נ² *
 ו² ז³ נ² ס² ו² ת² ו² י² ת² ג² ב² י² פ² י² ק² ל² י² נ² * * * * * י² * * * * * י² * * * * *

א	áлеф	ז	зáїн	מ	мем	צ	цáді
ב	бет	ח	хет	נ	нун	ק	куф
ג	гімель	ט	тет	ס	сáмех	ר	реш
ד	дáлет	י	йод	ע	áйн	ש	шин
ה	ге	כ	каф	פ	пе	ת	тав
ו	вав	ל	лáмед				

Ілюстрації Катерини Правдохіної

СТЕЖИМКА 2/2024

Ісус воскрес!

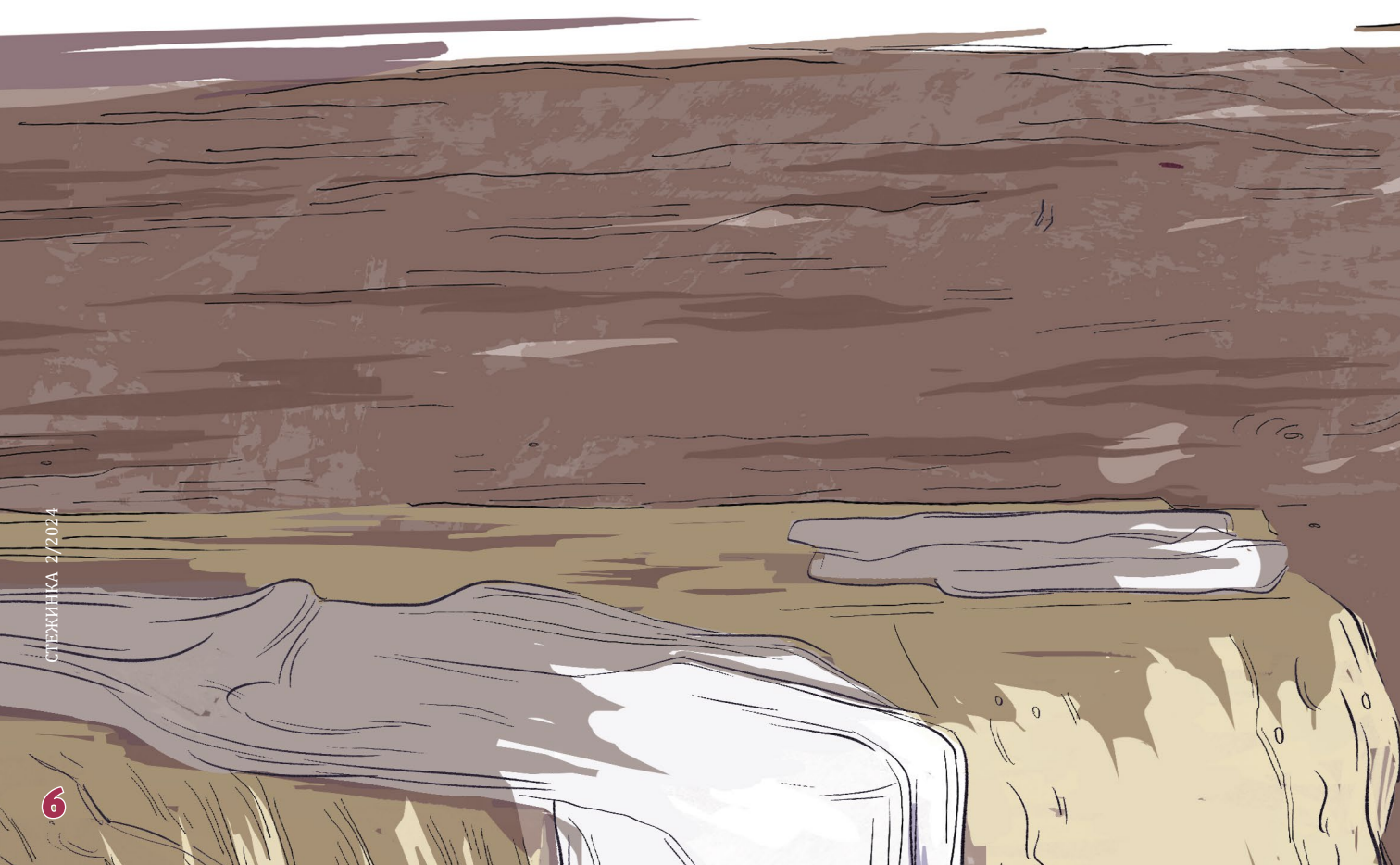
Перші два дні після розп'яття Ісуса були неймовірно важкими для Його учнів і послідовників. Усі їхні сподівання розвіялися, як надхмарний замок. Їхнього Вчителя і Наставника, Який зцілював безнадійно хворих, очищав людей від прокази й навіть воскрешав мертвих, розп'яли! Він помер у страшених муках. Учням здавалося, ніби весь світ поринув у пільму. Це і справді сталося в момент смерти Ісуса. На три години сонце зникло, усюди запанувала темрява.

Але сталося диво!

Рано-вранці першого дня тижня, тобто в неділю, Марія Магдалина разом із двома іншими жінками прийшла до гробниці, щоб за звичаєм того часу пахощами намастити тіло Ісуса. Проте гробниця виявилася відкритою. Камінь відвалений! Жінки розгубилися. Вони не знали, що про це думати і що тепер робити. Раптом перед ними постали два ангели у сліпуче білих шатах. Жінки злякалися й опустили очі.

Ангели мовили до них:

– Чому ви шукаєте живого серед мертвих?! Його тут немає, Він воскрес! Пам'ятаєте, що Він про це говорив? Він сказав, що Його віддадуть у руки грішників, розпнуть і Він помре, але третього дня воскресне.

І жінки пригадали всі слова Ісуса Христа. З радістю вони побігли до апостолів і розповіли їм усе, що бачили й що сповістили ангели. Однак жінкам ніхто не повірив.

Апостол Петро тоді побіг до гробниці. Зазирнув усередину й побачив полотна. Петро повернувся додому дуже здивованим.

Після Свого воскресіння Ісус з'явився двом учням дорогою в Емаус і Марії Магдалині. А коли апостоли, зібравшись, розповідали один одному про всі ці події, раптом Сам Ісус з'явився поміж них і промовив:

– Мир вам!

Бачачи, як сильно апостоли налякалися, Він продовжив:

– Чому ви такі нажахані? Чому досі сумніваєтеся? Подивіться на сліди від цвяхів на Моїх руках і ногах – це справді Я.

Апостоли дуже зраділи, що Ісус знову з ними.

Прочитай, як про все це розповідає Євангеліє від Луки, розділ 24.

Як ти вважаєш?

- 1. Якого дня воскрес Ісус Христос?*
- 2. Хто першим прийшов до гробниці?*
- 3. Що повідомили ангели?*

ДЕ ЗАХОВАЛИСЯ ЛІТЕРИ?

Олена Хеттлер

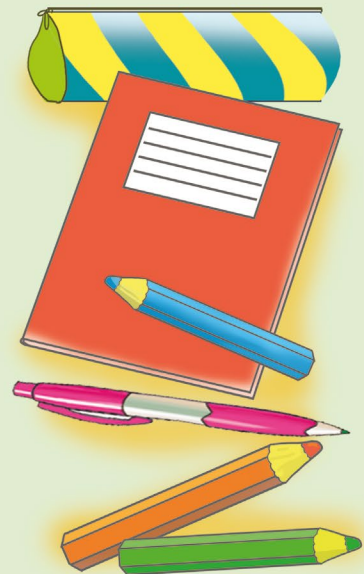
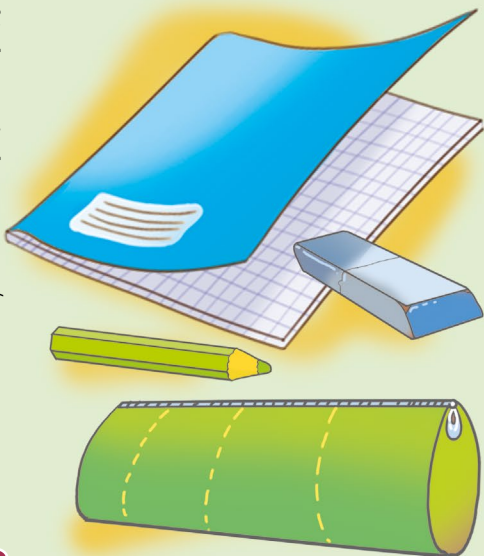
Петрику, я правильно зрозуміла, що в цій «СТЕЖИНЦІ» розповідається про створення неба?

Так, я також читав про це на початку номера. А знаєш, яка ще тема цього журналу?

На сторінках цього номера розкидані літери. Знайди їх, розташуй у зазначеній послідовності і прочитай, про яке важливе для Господа і для нас почуття говорить Біблія.

Літера	Номер сторінки
	5
	10
	22
	15
	7
	29

ЩО ВЕЛИКДЕНЬ ОЗНАЧАЄ ДЛЯ ТЕБЕ?

Людмила Редькіна

Сьогодні Великдень упізнають за смачними пасками з шоколадом і присипкою та писанками і крашанками на столі. Усі намагаються **П**іти в гості до друзів або ж запросити до себе. Багато хто готується до свята **З**А декілька днів, а саме:

- випікають паски;
- планують меню до великоднього Столу;
- при**Б**ирають жи**Т**ло;
- протягом 40 днів не вживають м'ясо, яйця, жирну їжу.

Але подивімося, чи так само єврейські діти готувалися до справжньої Пасхи – Песах, звідки до нас і прийшло свято **В**еликодня?

Усюди ширяться жах**Л**иві чутки... На яко**Г**ь єгипетського хлопчика насила ціла зграя му**Х**. А яка темінь нещодавно заповонила все навкруги! Мій батько пояснив, що це Бог ка**Р**ає єгипетський народ за те, що фараон не відпускає нас на волю. А ще єврейські батьки суворо заборонили своїм дітям виходити з дому. Але як це?! Як веселим та активним дітлахам у**С**идіти в чотирьох стінах? Виявляється, від цього залежить жи**Т**тя первістків у родинах! І тепер у кожній єврейській сім'ї є маленьке ягня...

Усі шепочуть: «От-От має статися...» Тато чомусь мастить одвірки кров'ю того самого ягняти... Що це? Тієї ночі загинули всі єгипетські первістки. А в єврейських сім'ях усі врятовані – гнів Господа пройшов повз позначених кров'ю домівок!

Мама нашвидкоруч пече хліб, а потім рушає до сусідок-єгиптянок **п**ро**С**ити золоті і **С**рібні речі. Але, мамо, навіщо все це?

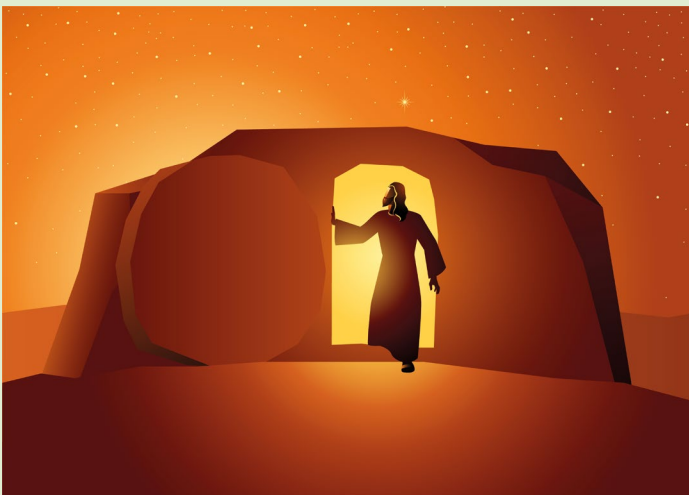
Відповідь батьків проста: так на**К**азав Господь.

Тієї ночі Господь вивів Свій на**Р**од із рабства. Він подарував їм свободу. Тож усі приготування були варті того! Єврейське свято Песах означає «пройти повз». Подія, яку описує Біблія, стала образом того свята **В**еликодня, яке ми святкуємо зараз. Для нас Великдень – це не ягня, його кров на одвірках та єврейський народ. Це **І**сус Христос, Який помер за всіх нас і воскрес, аби дати нам свободу, врятувати від гріха.

Наше свято Великодня трохи інше. Прочитай усі виділені літери, і дізнаєшся, що це свято означає сьогодні.

-----!

Ти зможеш більше дізнатися про єврейське свято Песах у Біблії, прочитавши Вихід, розд. 7–13.

ПРО ЩО СУМУЄ ІСУС

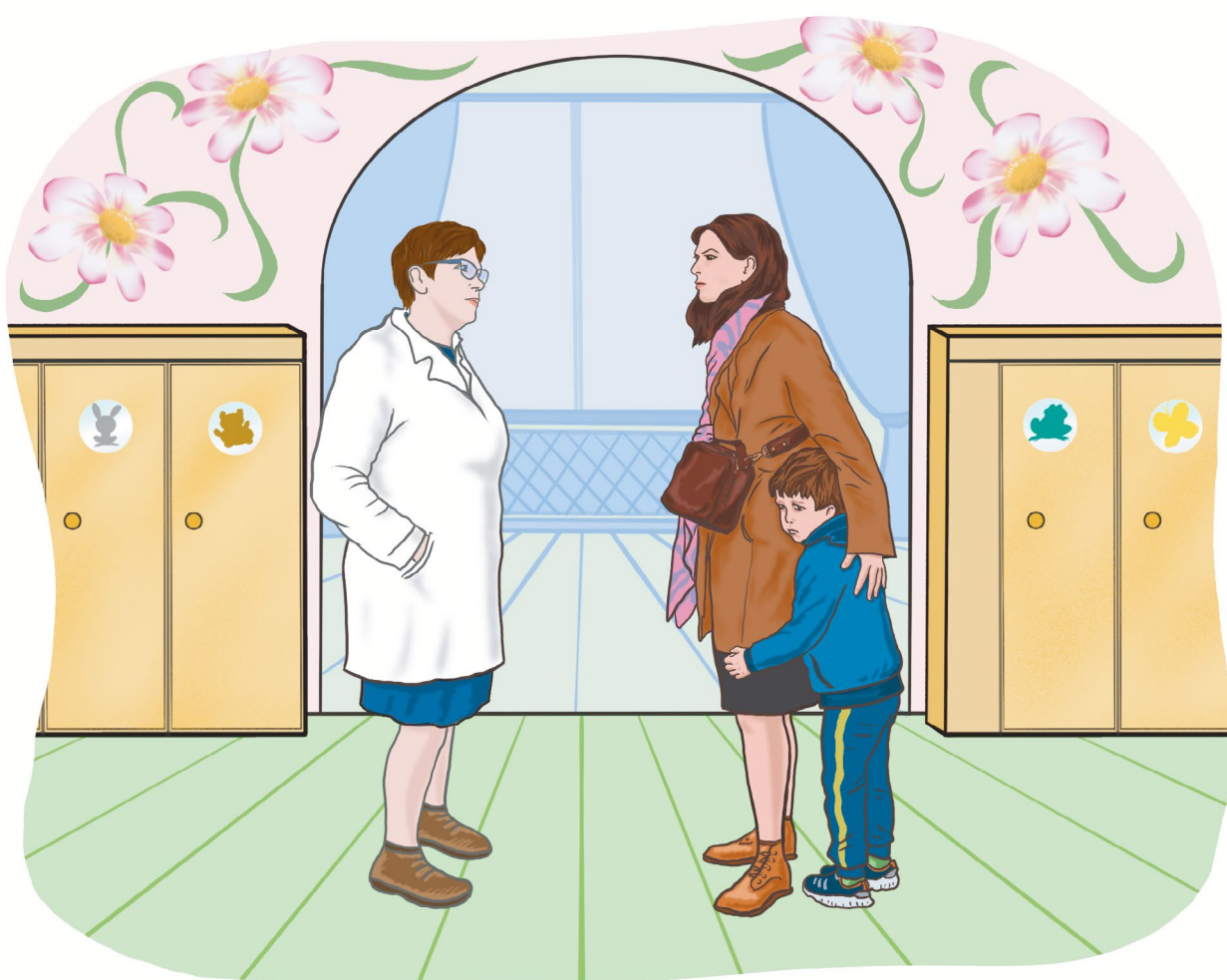
Олексій Мюллер

Дивно, однак Бог має почуття. Біблія каже, що Господь може радіти, гніватися чи журитися. Про Ісуса Христа ми читаємо, що Він двічі плакав. Перший раз, коли помер Його друг Лазар, а вдруге, коли дивився на Єрусалим, знаючи, що там люди зрадять Його й віддадуть на страшну смерть.

Господь створив нас за Своєю подобою й образом, і тому Він чудово розуміє наші почуття й допомагає нам пережити нещастя. Він знає, що таке бути відкинутим і самотнім, що таке нерозуміння та знуцання, Він Сам зазнав зради й болю.

Бог не байдужий до наших переживань. Якось Він сказав Мойсеєві: «Я дійсно бачу гноблення Мого народу, який у Єгипті, і чую їхнє голосіння...» (Вих. 3:7). Отже, Він бачить і знає все, що з нами відбувається. Можливо, ми це не завжди відчуваємо, але Господь з нами за всіх обставин життя, особливо коли нам погано. Біблія каже: «Покличе він до Мене – і Я дам йому відповідь; Я буду з ним у нещасті...» (Пс. 91:15). Тому ми можемо сміливо благодіяти Його в молитві й бути впевненими в Його присутності.

Дуже давно, коли я ще відвідував дитячий садочок, під час прогулянки ми з іншими хлопцями почали кидати каміння в якийсь отвір у стіні: хто більше зробить вдалих кидків. Це було дуже весело. Але раптом із садочка вибігла нянечка і з гнівом накинулася на нас. Виявилось, що це була не просто дірка у стіні, а вентиляційний отвір у пральню, де прали білизну. Один камінь боляче вдарив жінку по руці.

Коли моя мама прийшла по мене й дізналася про витівки, вона сильно засмутилася й дорогою додому не розмовляла зі мною. Я розумів, що завдав їй прикрости. Для мене це було найстрашнішим покаранням. І тільки після того, як я докладно розповів про подію і про те, що ми вже перепросили нянечок та обіцяли більше так не робити, ми з мамою помирилися.

Ця історія нагадує мені про нашого Господа, Який також засмучується, коли ми допускаємо у своєму житті гріх, роблячи щось погане. Дуже важливо визнати свою провину в молитві й намагатися ніколи більше цього не повторювати.

1. Чи вмієш ти чути голос совісти?
2. Що тобі вдається частіше: тішити чи засмучувати Господа?
3. Що ти сьогодні можеш зробити, щоб потішити Господа?

З БІБЛІЄЮ В РУКАХ

Склала Ельвіра Цорн

По горизонталі:

1. Що продав Ісав своєму братові Якову за сочевичну юшку (слово-синонім)? (Бут. 25:30–34).

4. Пропущене слово: «Якщо любите Мене, ви будете дотримуватися Моїх _____» (Ів. 14:15). Поставте слово в називному відмінку.

6. Назва останньої книги Біблії.

9. Як звали язичника, до якого Господь послав Петра, щоб засвідчити про Бога? (Дії, 10:1–20).

11. Назва гори, на якій Ісус на очах Своїх учнів здійнявся до неба? (Дії, 1:4–12).

12. На яку гору пророчиця Девора наказала зійти Бараку з військом, щоб воювати проти ворогів? (Суд. 4:1–7).

По вертикалі:

2. Доповни вірш: «Варавва ж був _____» (Ів. 18:40). Поставте слово в називному відмінку.

3. Як звали першу жінку? (Бут. 3:20).

5. Як називають промову проповідника до слухачів у церкві? (1 Кор. 2:4).

7. Пропущене слово: «А твоїх нащадків буде як земного _____» (Бут. 28:14). Поставте слово в називному відмінку.

8. Пропущене слово: «Давид встав, і лише крадькома відтяв _____ плаща Саула» (1 Сам. 24:5).

10. Як звали пророка, який жив за царювання Давида? (2 Сам. 7:1–2).

13. Як звали дідуся Давида? (Рут, 4:17).

П'РАХУЙ ДНІ ТВОРІННЯ

Олена Мікула

Дай-но мені рученята,
Будемо ми рахувати.
Час тобі набути вміння
Рахувати дні творіння.

Всесвіт темним був, порожнім,
Та почувся голос Божий:
«Світло станеться нехай!» –
_____ пальчик загинай.

Вся земля водою вкрита –
Треба щось із цим робити!
Воду твердю розділив –
Бог це в _____ день зробив.

Трошки Він поміркував,
Воду у моря зібрав,
Дав землі траву з насінням –
Це був _____ день творіння.

День та ніч окремі стали –
Зорі в небі запалали,
Сонце й місяць золотий.
Де _____ пальчик твій?

Рибки у воді з'явилися,
Пташки в небі заюрмились,
Заспівали нам пісень.
П'ятий палець – _____ день.

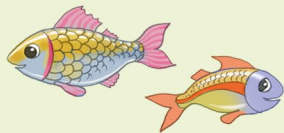
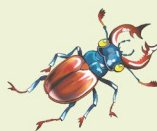
Раптом в лісі та у полі,
В горах і на суходолі
Різна-різна звірина
Поскакала, поповзла.

Бог життя і людям дав,
Звуть їх – Єва та Адам,
Всесвіт весь радів із цього.
Ось _____ днів творіння Бога.

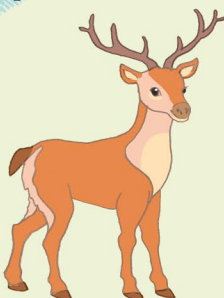
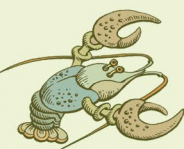
А як _____ день настав,
Наш Творець відпочивав,
Не тому, що утомився,
Просто Він на світ дивився.

Він творінням милувався
Й задоволеним zostався.
Бачить тебе Бог із неба.
А чому? Бо любить тебе.

Дай-но свої рученята,
Треба нам подяку слати
У молитві до Творця,
До Небесного Отця.

Трошки Він поміркував,
Воду у моря зібрав,
Дав землі траву з насінням –
Це був _____ день творіння.

А як _____ день настав,
Наш Творець відпочивав,
Не тому, що утомився,
Просто Він на світ дивився.

День та ніч окремі стали –
Зорі в небі запалали,
Сонце й місяць золотий.
Де _____ пальчик твій?

Він творінням милувався
Й задоволеним zostався.
Бачить тебе Бог із неба.
А чому? Бо любить тебе.

Дай-но свої рученята,
Треба нам подяку слати
У молитві до Творця,
До Небесного Отця.

БОГ У ЖИТТІ ВИДАТНИХ ЛЮДЕЙ:

Людмила Редькіна

Бен Карсон

Привіт, друже! Хочу розповісти тобі про те, як Бог перетворював мій смуток на радість! Господь усе мое життя допомагав мені боротися з хворобами, зневагою однокласників, втратою близької людини, поганим навчанням, невпевненістю в собі, невдачами. Чи знайоме тобі це? Можливо, у твоєму житті є схожі проблеми. Я щиро розумію тебе...

Я – Бен Карсон. Можливо, ти вперше читаєш про мене. Однак ти точно знаєш про такий чудовий комп'ютер у твоєму організмі, як головний мозок. Так ось, ти про нього лише знаєш, а я бачу його щодня під час операцій і вмю робити так, щоб він працював краще.

За професією я нейрохірург, і багато хто знає, що колись саме я вперше у світі розділив два зрощені мізки маленьких близнюків.

Мені дуже подобається моя професія тим, що я можу допомагати дітям і дорослим і цим славити Бога. Працюю вже тривалий час у клініці Джонса Хопкінса. Це так чудово бачити, як на твоїх очах маленькі беззахисні діти стають здоровими та сповненими енергії. А ти допомагав комусь у своєму житті? Бог велить нам робити іншим добро: «Тому що ми – Його творіння, ми створені в Христі Ісусі для добрих діл, які Бог наперед приготував для нас, щоб ми в них перебували» (Еф. 2:10).

Однак таким відомим, добрим і розумним я був не завжди.

У початковій школі з мене всі насміхалися, бо я мав темнішу від усіх шкіру, був найбіднішим і найвідсталішим у навчанні, а ще нас залишив тато...

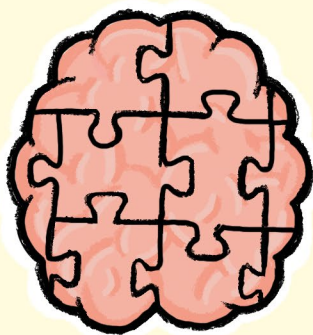
Це був нестерпний час... Мене дражнили й обзивали.

Я грубіянив мамі, не слухався її. Постійно напивався на неприємності й узагалі не хотів учитися. Я часто жалів себе, і в моїй голові безперервно поставали запитання: «Чому тато нас покинув?», «Чому ми так бідно живемо?», «Чому всі з мене глузують?»

Одного чудового для всіх (але не для мене) дня я так розлютився на свого приятеля у школі, що мало не позбавив його життя... Його врятував Бог. І мене також Він урятував: я прибіг наляканий додому, і почав дуже-предуже молитися Богові, щоб Він змінив мене. Я волав до Нього: «Господи, я не хочу так жити, зроби щось! Я втомився від глузувань і свого запального характеру. Допоможи мені!»

І Він допоміг! Хоча мені не завжди подобалося, як Бог мене змінював. Мама сильно молилася про мене, а потім вона дещо вигадала, що спершу мене неабияк дратувало. Відтоді в нашій сім'ї з'явилося нове правило: мені і братові треба було читати на тиждень по дві книжки й писати щодо них власні роздуми.

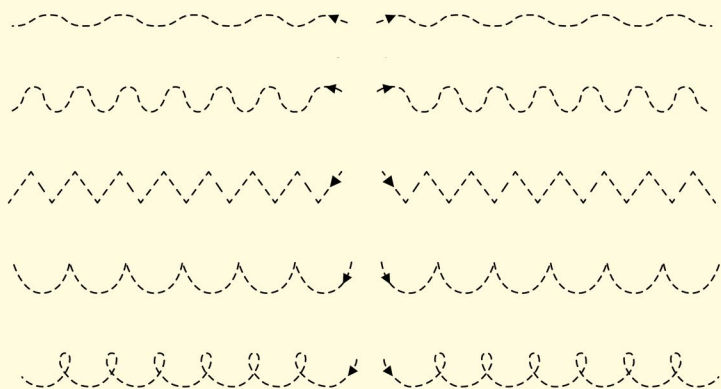

Я обурювався, звинувачував маму, що вона мене не любить. Хоча вона дуже любила... Але поступово це зацікавило! Я дедалі більше дізнавався нового, мене почали поважати у класі, а потім я вивчився на лікаря. Бог послав мені гарну роботу, сім'ю, друзів і славу на весь світ. По секрету скажу: я навіть написав декілька книжок 😊, хоча раніше взагалі не любив їх читати!

Коли у твоєму житті виникають проблеми, найкраще допоможе і втішить Бог, я це точно знаю! Тільки Він може твої печалі перетворити на радість.

1. А тепер кілька завдань для розвитку мозку. Адже Бог не даремно нам його дав!

1. Намалюй по крапках обома руками водночас.

2. А тепер спробуй знайти 7 ключових слів цього номера.

1. Стежинка	3. Смуток	6. Учні
2. Христос	4. Радість	7. Молитва
	5. Воскресіння	

А	Х	М	Ц	Б	У	Ш	П	М	К	П
С	Т	Е	Ж	И	Н	К	А	Е	У	Л
М	Х	Л	Г	У	Ф	И	Р	Х	Ч	Я
У	Р	И	Ж	З	С	Р	И	А	Н	В
Т	И	Т	Е	Д	Т	А	З	Л	І	К
Ф	С	В	Л	І	А	Д	К	Ь	И	Ф
К	Т	А	И	У	Д	І	Т	Д	К	Н
В	Ф	С	К	Р	Е	С	І	Н	Н	Я
Д	С	М	Ф	Л	И	Т	В	А	Т	Ь
К	Ф	А	Н	П	Б	Ь	Р	Л	А	Б

КАЗКА ПРО СКРИПКУ ТА МАЛЕНЬКОГО КОНИКА

Олена Єрмолова

Жив собі на лузі старий мудрий коник. У всій околиці не знайти було кращого за нього майстра-скрипаля. Коник створював такі чудові скрипки, що слава про нього сягала аж сусіднього лісу.

Якось він змайстрував скрипку для свого синочка – маленького зеленого коника.

– Цю скрипку я дарую тобі, синку, – сказав старий коник.

– Дякую, тату, – зрадів малюк. – Я гратиму на своїй скрипці найкращу музику на світі.

А варто зауважити, що маленький коник мав вірного друга – жабеня. Щодня вони зустрічалися на лузі й до самого вечора стрибали в зеленій траві, ганялися за пістрявими метеликами або просто сиділи під великим лопухом, смакуючи запашну суницю. Маленький коник вхопив свою скрипку й помчав до друга.

– Поглянь, жабенятко, яку скрипку подарував мені тато! – радісно закричав він. – Зараз я зіграю таку гарну музику!

– Ну, я готовий слухати, – вместилося на пеньку жабеня.

Маленький коник влаштувався зручніше на листку латаття й загравав перше, що спало йому на думку.

– До-ля-я-я-сі-со-оль-ля-до-о-о-о-о-ре-мі-і-і-і-і-і-і-і-і-і-і-і-і. Ну як? – задоволено подивився він на друга.

– Мені щось не подобається, – тихо пробурмотіло жабеня. – Ти спробуй ще раз.

– Добре, – знову приготувався грати маленький коник. – Соль-фа-а-а-ре-мі-і-і-і-і-і-і-і-до-ля-я-я-я-я. Мі-до-о-о-о-фа-ре-е-е-е.

– Досить! – закричало жабенятко й заткнуло вуха реп'яхом.

– Тобі не сподобалася моя музика, – засмутився маленький коник і, зажурений, поскакав додому.

– Ти дав мені погану скрипку, тату, – ображено простягнув син свій інструмент старому конику. – Жабеняткові не сподобалася моя музика.

– Скрипку я зробив для тебе дуже гарну, – промовив старий мудрий коник. – Ти просто погано на ній грав.

Наступного дня вранці маленький коник, як завжди, чекав на свого друга-жабеня на лузі. Але той чомусь не приходив. Ось і сонце здійнялося високо, а жабеняти все нема й нема.

– Де ж мій друг? – захвилювався маленький коник. – Невже його з'їла чапля?!

Надходив вечір, а жабеня так і не прискакало на луг.

– Чапля з'їла жабеня! – заплакав маленький коник. – Я більше ніколи не матиму друга.

Почуття переповнювали його серце. Маленький коник схопив свою скрипку й загравав. І музика полилася над лугом. Сум, розпач і ТАКИЙ біль чулися в кожній її ноті! Спочатку все довкола завмерло. І раптом пісню маленького коника обережно підхопила інша скрипка, потім третя, четверта, п'ята... Десь далеко затьохкав соловей, затягнув свою протяжну пісню жайворонка...

– Твоя музика прекрасна, синку! – обійняв маленького коника старий мудрий батько. – І я дуже співчуваю твоєму горю.

Наступного дня маленький коник прокинувся дуже рано. І якою ж була його радість, коли поряд з кущем суниці він побачив жабеня. Той умивався першою росою і блаженно мружився на сонечко.

– Жабенятко! Ти живий! – кинувся до друга маленький коник. – Але чому ти не приходив учора? Я подумав, що тебе з'їла чапля!

– Ми з мамою були в гостях у моєї бабусі. Вона живе на сусідньому болоті, – зніяковіло жабеня. – Пробач, конику, я не думав, що ти ТАК за мене хвилюватимешся.

– Це вже байдуже! – радісно закричав маленький коник. – Головне, що ТИ Є!

І він схопив свою скрипку. Пісня полетіла над лугом. Радісна, світла, весела. Пісня, повна сонця, щастя й великої любові. Вона розправила свої крила й ширяла над землею, линучи дедалі вище. Аж ось пішли в танок хрущі, закружляли в хороводі безтурботні метелики, захитали голівками блакитнооокі дзвіночки й затіяли гру у квача руді лисенята. На лузі почалися нестримні веселощі. Жабеня радісно стрибало. Воно сміялося, перекидалося й реготало разом з коником. Друзям іще ніколи не було так весело.

– Як же ти добре граєш, конику! – вигукнуло воно і знову пішло у танок.

– Це не я, це все моя скрипка, – відповів йому маленький коник.

І тут він побачив старого мудрого батька. Той стояв осторонь і всміхався.

ІМЕНА ДВНАДЦЯТИ

Склала Євгенія Пашеева, Україна

Знайди сховані по горизонталі, вертикалі та діагоналі імена 12 учнів Ісуса. Текст з Євангелія від Матвія, 10:2-4, допоможе тобі в цьому.

П	У	Д	Й	К	Т	А	Н	Д	Р	І	Й	Ф	И	Л	И
Р	Е	С	О	Ю	Й	М	Б	Ю	Ф	Ш	В	Т	У	Д	Я
Ф	О	Т	Ь	В	Д	Щ	К	И	Н	І	О	Г	П	Л	К
А	Н	Г	Р	А	Р	А	У	Ц	В	А	Н	И	А	Г	І
Д	Т	П	Є	О	Я	С	К	А	Е	Р	Л	Б	Л	Р	В
А	Я	Ф	У	С	Н	Е	Н	Р	К	И	О	А	С	В	З
В	К	О	Й	Н	С	Н	И	Б	П	О	К	Г	Ш	И	Е
А	П	Р	Т	Х	О	Ц	Р	П	М	Д	Р	Н	О	Ц	В
Р	Г	Н	С	А	Я	К	В	Р	У	Ж	И	Е	З	У	Е
Т	А	И	Я	К	І	В	А	Л	Ф	Е	Ї	В	О	М	Д
О	Р	Т	У	С	К	Б	И	А	Ф	Й	К	З	С	А	Е
Л	Т	С	И	М	О	Н	К	А	Н	А	Н	І	Т	Р	Ї
О	В	Р	К	Т	Н	У	О	В	З	О	А	С	Н	И	В
М	А	И	С	Г	Ш	Б	С	М	А	Т	Т	І	Й	Т	О
І	К	Н	Х	О	М	А	К	Є	Р	Ш	Л	О	Р	А	У
Й	У	С	А	П	И	О	Д	А	С	М	А	Т	В	І	Й

Чи знаєш, хто став дванадцятим апостолом після зради та смерті Юди? Прочитай у Діях апостолів, 1:23-26.

ЗВІДКИ ВЗЯЛОСЯ ЗЛО І ХТО НАПИСАВ БІБЛІЮ?

Віталій Покидко

Завжди дуже приємно, коли діти допитливі. Малюкам хочеться дізнатися щось нове й цікаве, чого вони раніше не знали або з чим просто ще не стикалися в житті. Дякую за гарні запитання, які надіслав до редакції **Еліаш** із Польщі.

Звідки взялося зло?

На початку Біблії, у Бутті, написано, що Бог створив усе, що існує: рослинний і тваринний світ, підводний світ, космос, людей – це видимий світ. Також Бог створив невидимий для нас світ ангелів, херувимів. Усе, що створив Бог, було дуже гарним і досконалим – світ, у якому не було зла.

Бог обдарував людину й ангелів унікальною здатністю: бути особистістю. Особистість здатна самотійно ухвалювати рішення, мислити, аналізувати. Це можна назвати суперздатністю.

Один з ангелів, на ім'я Люцифер, був дуже вродливим і розумним. Коли ти такий розумний і вродливий, виникає велика небезпека думати, що ти розумніший і вродливіший за всіх. Ось цей ангел і почав вважати, що він рівний Богові, і йому захотілося бути як Бог. Він запишався й повстав проти Бога, обманув частину ангелів і навернув їх на свій бік. Потім він у вигляді змія обдурич і Єву з Адамом, переконавши їх не слухатися Бога. Люди мали вибір: слухатися Бога чи змія-диявола. Адам та Єва вирішили не слухатися Бога. Ось так через гордість диявола спочатку з'явилося зло, а потім і люди, не послухавшись Бога, вчинили перше зло.

Наведу тобі приклади з життя нашої родини. Я прошу сина Микиту поділитися іграшкою зі своїм братом Тимофієм. А він думає: «Не хочу ділитися, це моя улюблена іграшка, не дам її, а ще й ударю іграшкою брата!» Отак і виникає зло. Або мама просить дочку допомогти їй помити посуд, а донька не хоче, мовляв, має зараз додатковий урок у школі, і йде...

Вибравши гріх і зло, люди засмутили серце Бога, і Він мусив покарати людей. Але Бог так сильно любить Своє творіння, людину, що вирішив це покарання перенести на Свого єдиного Сина Ісуса Христа. Тому Ісус прийшов у цей світ, помер за людські гріхи і воскрес. Своїм упокоренням Він здолав гордість, Своєю слухняністю – непослух. Так Він переміг диявола та смерть. Ісус дає сили не чинити зла. Бог любить дітей і хоче, щоб вони повірили в Ісуса Христа і стали Його друзями.

Як Бог надихав людей на написання Біблії? Я раніше думав, що вони під диктовку писали.

Люди не писали Біблію просто під диктування. У самій цій книзі говориться, що Дух Божий спрямовував і надихав людей на її написання. Дуже важливо зрозуміти, якими були ці люди: вони любили Бога, хотіли більше дізнатися про Нього, слухалися Його та служили Йому. Вони мали з Богом особливі стосунки. Хтось отримував Божі одкровення, тобто повідомлення, уві сні, а потім записував їх. Іншим Бог посилав важливі думки, і вони розуміли, що їх треба передати всьому народові. Дехто дуже любив співати, і Бог надихав записувати слова пісень, які згодом увійшли до Біблії. Інші люди були очевидцями життя Ісуса Христа й хотіли описати все побачене, бо це було дуже незвичайно: ніхто раніше не чинив таких чудес, ніхто не годував стільки людей безоплатно, ніхто не міг так зцілювати.

Запитання місіонеру

І Бог благословляв людей записувати все, посилаючи потрібні думки та слова.

Як Святий Дух об'єднав таких різних людей, представників різних професій, щоб вони писали одну книгу?

Люди відчували Духа Святого як Божественну присутність і натхнення, яке спрямовувало їхні серця та розум, щоб вони записали ці 66 книг, які сьогодні і складають Біблію.

Ці люди були різними, але всі вірили в Бога й були віддані Йому. Бог використовував професії людей, їхнє ремесло для написання Свого Слова, щоб тексти були наочними, близькими до життя. Біблію створювали 40 людей протягом 1500 років, і всі вони доповнюють, а не суперечать один одному.

Уяви собі: у чималій родині діти вирости, і кожен відчув бажання написати власну книгу про своїх батьків. Кожен описав би життя в сім'ї по-своєму. Хтось більше розповів би про тата, хтось – про маму. Кожен згадав би свої особливі історії, почуття, подяку, записав би особисті настанови батьків, які можуть відрізнятись від настанов їхнім братам і сестрам. Але всі вони писали б про одну й ту саму сім'ю, про тих самих батьків. Це трохи нагадує те, як писали Біблію.

Чи всі ці люди знали, що вони пишуть одну велику книгу Біблію? Ні, не знали. Але після того, як усі книги Біблії були написані окремо, Бог особливим чином спрямував деяких людей, які зрозуміли, що все написане треба зібрати в одне. Так виникла Біблія. І тепер її необхідно читати, вивчати й застосовувати в житті.

Наш місіонер працює вже понад 20 років у Кишиневі, столиці Молдови. Він є пастором і керівником місії «СВІТЛО НА СХОДІ» в цій країні. Важлива частина його служіння – допомога сім'ям, подружнім парам і нужденним.

Віталій із дружиною

Будь ласка, молися разом з Віталієм:

* про мудрість і сміливість для проповіді Євангелія;

* про служіння його дружини Христини в Біблійній школі, де вона викладає євангельські істини сотням студенток;

* за дітей у Республіці Молдова, які вперше почули про Бога, щоб вони зміцнювалися у вірі.

ЧОМУ НЕБӨ НЕ ПАХНЕ?

Автор тексту й малюнків Дар'я Пригорська

Був теплий квітневий ранок. Ніжний промінчик сонця зазирнув у віконце крихітного будиночка, потім утік з підвіконня і, пройшовшись по підлозі, неквапом виліз на ліжко, де спав Їжачок. Він ніжно на вушко прошепотів: «Доброго ранку, Їжачку! Час вставати». Ще не розплющивши очі, Їжачок усміхнувся й потягнувся. Усе цього ранку було чудово: спів пташок, пахощі лісу, роса на траві, сонце, яке пестило своїми променями пухнасті хмари, землю і все, що на ній. Усе це дуже подобалося Їжачку. І щодня голчастик був дуже вдячний за всю цю красу, яку він бачить, чує й відчуває.

І ось, як завжди, Їжачок зі своїм другом Зайченям вирушив на прогулянку. Ідучи лісом, вони збирали квіти в букети, насолоджувалися співом птахів і просто мріяли. Зазвичай на прогулянці вони про щось говорили, розмірковували... Але цього разу Їжачок чомусь мовчав. Голчастик про щось міркував. Він тільки й робив, що ходив від сосни до берези, від берези до ромашки, від ромашки до мухомора, від мухомора до річки... і безперервно щось бурмотів собі під ніс. Зупинившись біля річки, голчастик глянув угору. Між верхів'ями іржавих сосен проступало небо, блакитне-блакитне. Їжачок довго дивився на нього і вже нічого не бурмотів. Зайченя не могло зрозуміти: що з другом трапалося. Воно підійшло до Їжачка й теж глянуло вгору. Так вони стояли довго, допоки не почало сутеніти.

– Що там? – запитало Зайченя свого друга, продовжуючи дивитися вгору.

– Не-бо... – протяжно відповів Їжачок.

Потім Їжачок продовжив розмову:

– Я весь день ходжу й думаю...

– Про що? – зацікавлено запитало Зайченя.

– Чому небо не пахне? Ось мухомор пахне мухомором, ти пахнеш зайченятком, сосна – голками, я – їжачком, трава – чимось зеленим, річка – прохолодою, а небо... Чим воно пахне? Нічим...

– Може, ти погано нюхав?

– Ні... – зітхнув Їжачок. – Увесь день нюхав – і нічим не пахне.

– А може, воно пахне лише вночі?

– Про це я не подумав, – жваво зауважив Їжачок.

І двоє друзів вирушили додому. Вони домовилися зустрітися посеред ночі на тій самій галявині біля річки, щоб знову понюхати небо.

Їжачку не спалося, і він крутився туди-сюди. Йому кортіло якнайшвидше понюхати нічне небо й дізнатися, чим воно все-таки пахне. І нарешті настав довгоочікуваний час, годинник пробив дванадцять.

Їжачок помчав у ліс на те саме місце, де він із Зайчням був удень. Уночі в лісі темно та страшно. Але Їжачку не до страху – він хотів понюхати небо. Адже він чекав на це так довго! Врешті він прийшов на призначене місце. Трохи згодом прибіг і його друг Зайчня.

– То що? Нюхав? Чим пахне небо? – захекавшись, запитало Зайчня.

– Ні. Як же я міг без тебе?

– Ну, я вже прийшов. Нюхай швидше!

Їжачок глибоко вдихнув, заплющивши очі, і видихнув.

– Ні, не пахне.

– Так ти ж не став навшпиньки!

– Навіщо?

– Ти маєш бути вищим, щоб дістатися неба й понюхати його.

Їжачок слухняно став навшпиньки й щосили потягнувся вгору. Вдихнув і видихнув.

– Ні, все одно не пахне...

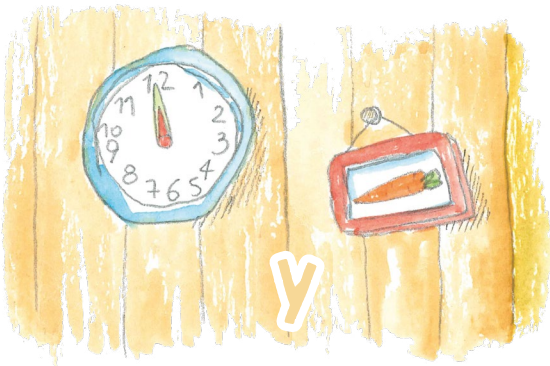
– Ну, тоді залізь на цей пеньок, – запропонував Зайчня.

– Уф! Оф! Хух! – кречав Їжачок, незграбно видираючись на пеньок, що був удвічі вищий за нього.

Нарешті голчастик видерся на той пеньок. Ще раз ставши навшпиньки й заплющивши очі, він почав нюхати. І, не втримавшись, упав з пенька. Підвівшись, Їжачок почухав потилицю і сказав:

– Ні. Усе одно не пахне.

– Так... не пахне, – зітхнуло Зайчня. – А може, треба залізти на найвище дерево?!

– Точно! – вигукнув радісно Їжачок. – Як це я одразу не здогадався?!

– Зараз я принесу драбину, – запропонував вухань.

Зайченя збігло додому по драбину. Вони приставили її до старої сосни й почали потихеньку зніматися вгору. На верхівці цієї сосни було старе гніздо. Їжачок із Зайченням зручно вмостилися в ньому, щоб не впасти. Їжачок знову понюхав небо. Він довго принюхувався, намагаючись зрозуміти, чим воно все-таки пахне. І поки він нюхав, настав ранок. Зайченя давно вже заснуло, а Їжачок усе нюхав і нюхав.

– Я знаю! – радісно вигукнув Їжачок. І так голосно, що Зайченя прокинулося й підскочило, мало не впавши з дерева.

– Що-о-о? Що ти знаєш?

– Я знаю! Я знаю, чим пахне небо!

– І чим? – здивувалося сонне Зайченя.

– Небо завжди пахне по-різному.

– Це як?

– А отак: вранці воно пахне свіжістю, в обід млинцями, які ти печеш, коли я йду до тебе в гості. У лісі воно пахне шишками й горіхами. На галявині, якщо подивишся вгору, воно пахне блакитним кольором. Увечері пахне димом, що випливає з труби мого будиночка. А вночі небо пахне зірками!

Ось так Їжачок і дізнався, чим пахне небо. І запитання «Чому небо не пахне?» у нього та його друга Зайченяти ніколи більше не поставало.

Їжачок після тієї ночі почувався надзвичайно щасливим. Його серце було сповнено подяки за чудову пригоду з другом. Однак це не означало, що Їжачок припинив ставити дивні запитання. Незабаром він вигідає щось нове, і тоді знову разом із другом Зайченням шукатиме відповідь.

***

*Дорогий Господи
Ісусе Христе!*

*Дякую Тобі за те, що Ти
створив небо й землю! Ти
наповнив цей світ безліччю
загадок і чудес. Навчи мене
бачити їх, розуміти Твоє тво-
ріння й любити його.*

Амінь.

ТАКИМ І ДО ЗЛИВИ БАЙДУЖЕ!

Маша Сухорукова

Друзі мої, ми всі знаємо маленьких мурах, які постійно щось будують, перетягують на собі. Ці крихітні комахи не такі вже і прості, в їхньому житті багато дивовижного.

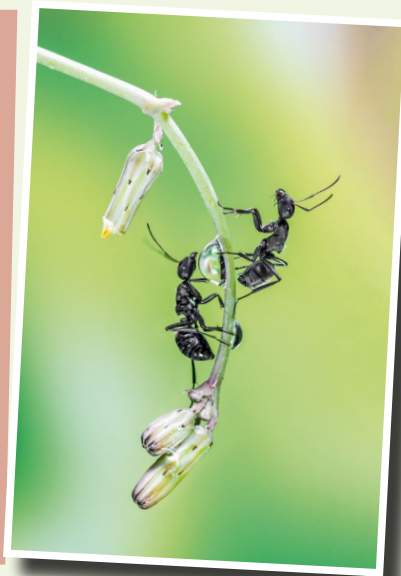
Візьмемо, наприклад, мурах-женців: ніхто не працює на благо свого мурашника більше за них. Щодня вони працюють, щоб їхня оселя була якомога більш удосконаленою. Ці трудяки настільки сильні, що можуть переносити на своїй спині предмети, що в 40–60 разів перевищують їхню власну вагу. Це справді надзвичайно, якщо порівняти цю здатність із нашими силами. Мураха важить приблизно 2 мг і може підняти камінчик вагою 100 мг. А тепер уяви собі підлітка вагою 40 кг і поррахуй, яку вагу він мав би взяти «в ролі» мурахи: виходить, аж 200 кг! У голові не вмщається, еге ж? Дізнаймося, у чому тут річ.

Виявляється, наш мураха має дуже міцні м'язи, хоч на вигляд і не скажеш. Якщо порівняти м'язи середньостатистичного мурахи, наприклад, з м'язами мавпи, то ти не повіриш: комаха вийде тут переможцем! Учені ще досліджують неймовірну силу мурах, і, може, через десяток-другий років ми дізнаємося їхній секрет.

Але особливість мурах полягає не тільки в тому, що вони можуть підіймати велику вагу, а й у влаштуванні їхнього будинку. Чи знаєш ти, що горбок над землею – це не весь мурашник? Насправді він тягнеться на велику площу під поверхнею. Кімнати цих підземних жителів не квадратні, а здебільшого круглі. Житлових приміщень у мурашиному будинку не так багато, найбільше там комор. Мурахи відкладають для себе запаси на багато років уперед, щоб, якщо щось станеться, завжди можна було прожити спокійно й розв'язати проблеми, що виникли. У мурашнику ніхто не залишається без діла, всім знаходиться заняття: прибирання житла, догляд за личинками, доставка припасів та інші важливі справи. Хай якою є мурашка, вона завжди має своє місце в суспільстві!

А цікаво, як рятуються ці комахи, коли йде дощ? Придивися до мурашника: хвоїнки й листя на його поверхні розташовані так, що краплі води скочуються по них. Внутрішня частина купола й підземні житла залишаються сухими. Мурахи завжди відчувають наближення зливи, вчасно ховаються у свій будинок і закупорюють входи-виходи. Тому, коли навіть за хорошої погоди навколо мурашника спостерігається дуже мало його мешканців, знай: незабаром і тобі знадобиться парасолька.

НОВИЙ АВТОР

Знайомся: Маша Сухорукова – авторка цієї статті про мурах. Вона почала допомагати нам у створенні «СТЕЖИНКИ» минулого року. Маші 14 років, навчається у 8 класі, любить читати старі й сучасні книжки про пригоди. Її улюблена історія з Біблії – про Баруха, коли він просив Господа про велику милість. Бог відповів йому: «Не бажай... але тобі Я подарую життя, як здобуток скрізь, куди б ти не пішов!» (Єр. 45:5).

Маша Сухорукова

ЯК ЛІЗОНЬКА «ПОМСТИЛАСЯ»

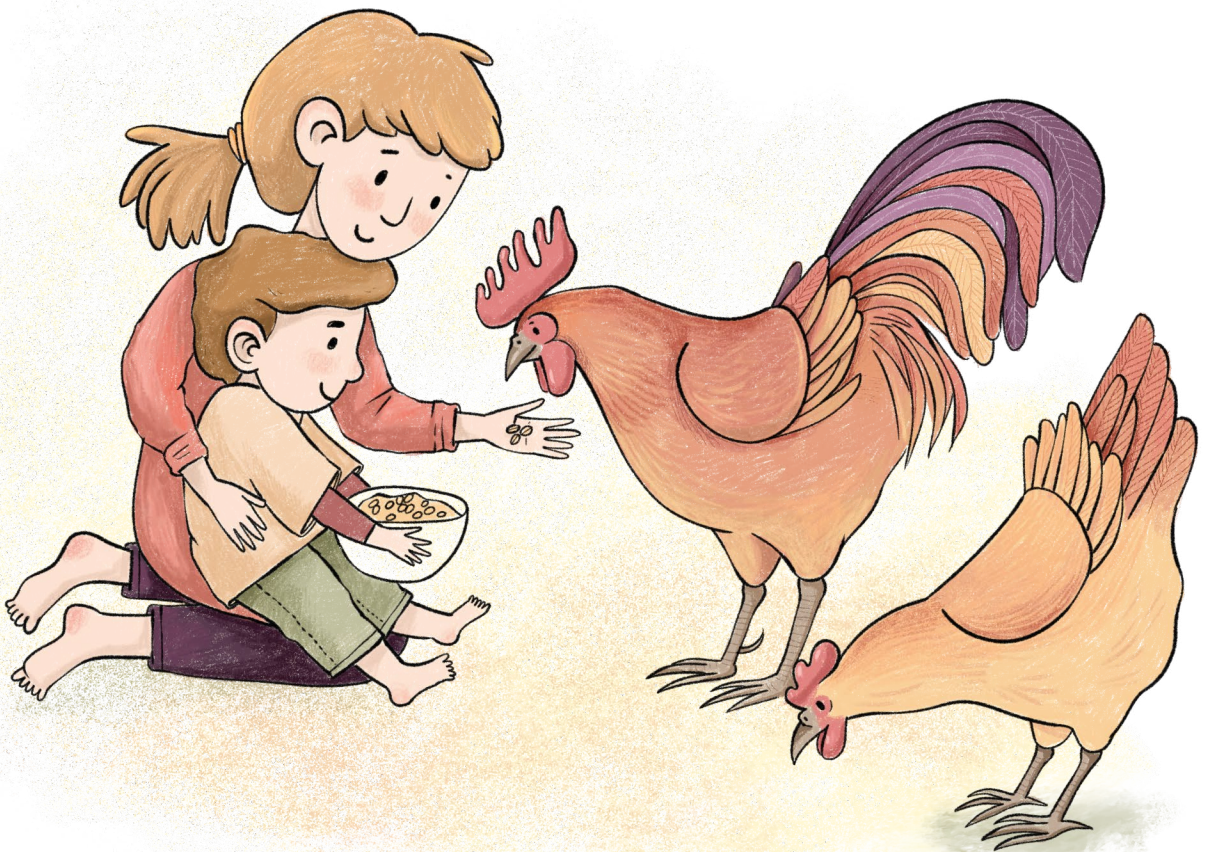
Анна Зотова

Восьмирічна Ліза жила в небагатій родині. Вона не мала іграшок. У той час багато хто жив дуже бідно, зароблених грошей ледве вистачало на їжу й одяг. Коли Ліза бачила, як інші дівчатка грали в ляльки, а хлопчики катали свої машинки, їй теж хотілося мати якусь справжню іграшку. Але Лізонька знала, що тато з мамою не мають на це грошей.

Зробивши уроки, Ліза старанно допомагала мамі по господарству, доглядала маленького братика Тимка, а вечорами ходила з ним на інший кінець вулиці зустрічати тата з роботи.

Щодня після занять у школі Ліза заходила до пекарні й купувала хліб для хворої сусідки тітки Валі. Іноді вона допомагала їй: мила підлогу або замітала подвір'я.

Тітці Валі хотілося чимось віддячити своїй помічниці, і якось вона подарувала півника й курочку. Лізонька дуже зраділа такому подарунку і разом із Тимком уранці та ввечері годувала птахів.

Якось увечері діти сиділи на ганку. Тимко кидав на землю по кілька зерен, а півник і курочка одразу підбирали їх. Раптом через паркан перелетів камінь і потрапив півнику в голову. Півник упав і, судомно смикнувши лапами, затих. Від несподіванки Ліза з Тимком завмерли, а коли за огорожею хтось зловтішно засміявся і по вулиці почувся тупіт, вони здригнулися. Ліза одразу впізнала сміх свого однокласника Микити.

Дівчинка підскочила до півника, підійняла його, але птах мляво повис у неї на руках. Вона довго смикала його, піднімала крила, проте півник не подавав ознак життя. Ліза заплакала. Дивлячись на сестру, Тимко теж почав плакати.

Почувши їхній плач, мама вийшла надвір і побачила мертвого півника. Витираючи сльози, Лізонька розповіла їй, що вчинив Микита. Мама обняла дітей і з жалем сказала:

– Микита вчинив погано. Дуже погано. Нехай Господь пробачить йому це зло, і ти пробач, доню.

Але Ліза майже не чула маминих слів. «Хай тільки підійде до нашого будинку, я теж жбурну в нього камінь... Ні! Краще на перерві заллю його зошити водою. Нехай йому теж буде погано...» – думала вона.

Увечері Лізонька не могла молитися, а вночі спала дуже погано. Знову і знову вона згадувала свого півника, і гарячі сльози застидали їй очі. А вранці Ліза не могла зосередитися на читанні Біблії, бо всі її думки крутилися навколо півника. Вона водила очима по сторінці, думаючи тільки про півника й неприємного, злого Микиту.

Ось Ліза прочитала дванадцятий розділ Послання до римлян і вже хотіла полишити Біблію, як раптом прочитане дійшло до її свідомости. Вона почала перечитувати останні вірші, міркуючи над кожним словом: *«Нікому не платіть злом за зло, дбайте про добро перед усіма людьми. Якщо це залежить від вас, – живіть з усіма людьми в мирі. Не мстіть за себе, любі, але дайте місце гніву Божому, як написано: В Моїй владі є помста, і Я віддам, – каже Господь. Але якщо твій ворог голодний, – нагодуй його; якщо спраглий, – дай йому пити; роблячи це, ти нагортаєш йому на голову палаюче вугілля. Не будь переможений злом, але перемагай зло добром»* (Рим. 12:17–21).

Лізонька замислилася: «Цей Микита все одно не зрозуміє жодного добра. Я просто не можу зробити йому нічого хорошого. У школі він теж усім набрид, він завжди намагається комусь нашкодити. От би провчити його добряче...»

«Нікому не платіть злом за зло... Не мстять за себе... Якщо твій ворог голодний, – нагодуй його; якщо спраглий, – дай йому пити... Не будь переможений злом, але перемагай зло добром», – знову прочитала вона.

Спочатку Лізонька не хотіла погоджуватися із цим. Їй здавалося, що Микита – найгірший хлопчик, і він завжди буде злим і нікчемним. Коли дівчинка зустрічала його у школі, їй важко було перемагати неприязнь, що виникала в серці, і дуже хотілося помститися. Але слова «не платіть злом за зло» щоразу зупиняли її, і вона не мстилася. Порада мами: «Доню, коли в тебе з'являтимуться погані думки, ти не давай їм місця, тобто не думай про погане» – часто приходила їй на згадку. І хоча це було вкрай важко, Лізонька все ж таки намагалася відганяти недобрі думки. Вона почала молитися, щоб Господь допоміг їй щиро простити Микиті.

Коли тітка Валя дізналася про біду Лізоньки, то подарувала їй ще одного півника. Для Лізи це була справжня нагорода за все пережите.

Ліза знала, що з яєць вилуплюються курчата, і почала мріяти про пташенят. Нічого не сказавши мамі, вона поклала в кошик перше яйце, а через день – ще одне, і так почала збирати яйця, дбайливо прикриваючи їх сіном.

Якось по обіді Лізонька мила посуд на кухні, а мама розмовляла в кімнаті із сусідкою, тіткою Ніною. До Лізи долітали уривки їхньої розмови:

– Він дуже погано почувається... Та якби й помер – невелика біда. Усе одно нічого путнього з нього не вийде. Він усім людям тільки шкоди завдає. Я чула, він і вас скривдив?

Лізонька притихла. Про кого це розповідає тітка Ніна? Невже про Микиту? Він справді хворів і цілий тиждень уже не ходив до школи, але вона не думала, що це аж настільки серйозно.

– Учора начебто лікар сказав, що небезпека минула, – продовжувала сусідка, – і тепер йому потрібне гарне харчування.

– Наскільки я знаю, його мати теж хвора, – сказала мама й додала: – Може, ми могли б чимось допомогти хлопчику?

– Навіть не знаю, – зітхнула сусідка. – Я чула, що лікар радив йому пити молоко, їсти свіжі яйця та якнайбільше фруктів. Але зараз це все так дорого...

Лізенька уявила, як помирає «дикий Микита», і їй стало шкода його. Хлопчик уже не здавався їй таким злим, як раніше, і вона дуже захотіла допомогти йому. Але як?

Коли мама пішла проважати сусідку, Ліза залишила посуд і побігла в сарай. Зазирнувши в кошик, вона знову перерахувала яйця. Вісім штук. Білі, гарні, вони лежали на м'якому зеленувато-брунатному сні. Ліза взяла кошик, постояла в нерішучості й поставила його на місце.

«Якщо твій ворог голодний, – нагодуй його...» – раптом ясно пригадалися їй слова зі Священного Писання. Ліза схопила кошик і вибігла надвір.

– Тітко Ніно, передайте це Микиті, будь ласка! – простягла вона кошик. Жінка здивовано подивилася на Лізу.

– Нехай скоріше одужує! – додала дівчинка, і голос її затремтів.

Сусідка пішла. А Лізенька утнулася в мамині руки й гірко заплакала. Вона розуміла, що тепер їй мрія якщо і здійсниться, то дуже не скоро – не скоро вона матиме жовтих пухнастих курчат. Коли мама дізналася, про що мріяла Лізенька і для чого збирала яйця, вона сказала:

– Доню, я рада, що ти не пошкодувала для Микитки те, що тобі було таке любе. Нехай Господь і далі допоможе тобі виконувати Його Слово!

Тітка Ніна сказала Микиті, що яйця передала Ліза. Почувши це, він сховав голову в подушку й заплакав. Він був готовий віддати Лізі навіть двох півнів, але де їх узяти? Чомусь згадалося Микиті, скільки зла він зробив людям. Він став докоряти собі й досадувати на те, що ніколи не намагався робити добро.

У розпал літа Микита справді прийшов до Лізи. Сльози душили його, коли просив у неї вибачення. Ліза теж заплакала, а потім сказала:

– Микитко, я давно пробачила тобі. У Біблії написано, що кривдникам треба прощати й не віддавати зло за зло. Мені було важко пробачити, але Ісус допоміг.

З ПОШТИ «СТЕЖИНКИ»

Впиши в клітинки перші літери назви квітів, і ти дізнаєшся що Господь подарував для нас, помершим на збресті.

Привіт!
Мене звать Софія, мені 13 років. Я перейшла у 7 клас. Ми отримуємо ваш журнал з початку 2018 року. Я в сім'ї найстарша й читаю молодшим «Стежинку». Журнал містить багато повчального і цікавого. Мені подобається розв'язувати кросворди й виконувати різні завдання. Я також захотіла придумати якесь завдання. Так і зробила.
Божих Вам благословінь!
Софія, 13 років, с. Звертів

**«Ісус приймає хрещення»
Неля Котяй, 7 років**

**«Немає Його тут, Він воскрес»
Людмила Котяй, 12 років**

**«Ангел сповіщає, що Ісус воскрес»
Олександра, 10 років**

СТЕЖИНКА 2/2024

Християнський журнал
для дітей молодшого та середнього
шкільного віку

Виходить шість разів на рік.

Видається на добровільні пожертвування.

Тираж 20000 прим.

Засновник
РО «УМТ "СВІТЛО НА СХОДІ"»

Головний редактор: Вальдемар Цорн

Відповідальна редакторка: Анна Назаренко
Редколегія: Олена Хеттлер, Ельвіра Цорн,
Ганна Мікусевиц, Олена Зенченко, Трина Савченко, Людмила
Редькіна (переклад творчих завдань із російської)

Журнал зареєстровано в Міністерстві юстиції України.
Свідцтво про державну реєстрацію:
серія КВ, № 23368-13208ПР від 24.05.2018.

Підписний індекс 06597

Адреса редакції в Україні:
РО «УМТ "СВІТЛО НА СХОДІ"», вул. Хорольська, 30, м. Київ,
Україна, 02090.
Телефон: (44) 296-86-39; факс: (44) 296-87-73;
e-mail: info@sns.org.ua

Адреса редакції в Німеччині:
LICHT IM OSTEN, Postfach 1340, 70809 Korntal, GERMANY.
Телефон: +49 711 839908-23; факс: +49 711 839908-4;
e-mail: tropinka@lio.org
Instagram: tropinka_de

Адреса представництва у США:
USA, LIGHT IN THE EAST, P.O. Box 185, Orangevale, CA 95662
Tel.: +1 (916) 3483388, e-mail: liteusa@lio.org

**Оформити підписку на журнал, надсилати листи
й матеріали можна за будь-якою з наведених адрес.**

Пожертвування можна надсилати на адресу:
РО «УМТ "СВІТЛО НА СХОДІ"»,
р/р UA38305299000026006000117462
АТ КБ «Приватбанк» м. Києва,
Код ЄДРПОУ / ІНН: 14300272.

У призначенні платежу зазначити:
«Пожертвування на журнал "Стежинка"», ПІБ, адресу
й номер телефону отримувача журналу.

Пожертвування із західних країн можна надсилати
чеками на адресу редакції у Німеччині або переказами
на банківський рахунок:
IBAN DE07604500500009916425
SWIFT/BIC SOLADES1LBG
Kreissparkasse Ludwigsburg

Номер підписано до друку 28.11.2023.

Надруковано ТОВ «Новий друк»,
вул. Магнітогорська, 1, м. Київ, Україна, 02660.

Обкладинка. Іл. Катерина Правдохіна

Стор. 20. Фото © Нікіта Покидько

Стор. 24-25. Фото © Тетяна Сухорукова, © Jimmy Wong,
© Azzam Qourti/unsplash.com

Комп'ютерна верстка: Ганна Мікусевиц

Цитати Священного Писання наведено з Біблії в перекладі
Р. Туркуняка.

© «СВІТЛО НА СХОДІ», 2024.
ISSN 2194-3796

YouTube **stezhynka**

www.sns.org.ua Instagram **stezhynka_ua**

stezh.com

Господь для серця дав весну
Та радість вічну неземну.
Нехай хвалять Христа усі
Уста людей на цій землі.

За сонце, річку, зорі й гай,
За синє небо, рідний край,
За добру й лагідну сім'ю
Тобі подяку віддаю!

Прошу, благослови мою родину,
Дай знову миру Україні.
О, не забудь нас у цей час!
Ти нас прощаєш, любиш нас.

Рука хай добрая Твоя
Нас береже усіх від зла.
О, Боже, нас охороняй,
Від злого духа захищай!

Катерина, 12 років, с. Борбин

Ганна Онофрійчук, 12 років

Стор. 5. «Ти єдиний є Господом! Ти створив небеса й небеса небес і все їхнє
війнство, а також землю і все, що на ній, моря і все, що в них. Ти всьому
цьому даєш життя, а небесне війнство Тобі поклоняється» (Неем. 9:6).

Стор. 8. Смуток.

Стор. 9. Спаситель Христос воскрес!

Стор. 12. По горизонталі: 1. Першість. 4. Заповіді. 6. Об'явлення.

9. Корнелій. 11. Оливна. 12. Тавор. По вертикалі: 2. Розбійник. 3. Єва.

5. Проповідь. 7. Пісок. 8. Полу. 10. Натан. 13. Овед.

Стор. 13. Перший, другий, третій, четвертий,
п'ятий, шість, сьомий.

А	Х	М	Ц	Б	У	Ш	П	М	К	П
С	Т	Е	Ж	И	Н	К	А	Е	У	Л
М	Х	Л	Г	У	В	И	Р	Х	Ч	Я
У	Р	М	Ж	З	С	Р	М	А	Н	В
Т	И	Т	Е	Д	Т	А	З	Л	І	К
Ф	С	В	Л	І	А	Д	К	Ь	М	О
К	Т	А	М	У	Д	І	Т	Д	К	Н
В	Ф	С	К	Р	Е	С	І	Н	Н	Я
Д	С	М	Ф	Л	И	Т	В	А	Т	Ь
К	Ф	А	Н	П	Б	Ь	Р	Л	А	Б

Стор. 15.

Стор. 18.

Маттій.

П	У	Д	Й	К	Т	А	Н	Д	Р	І	Й	Ф	И	Л	И
Р	Е	С	О	Ю	Й	М	Б	Ю	Ф	Ш	В	Т	У	Д	Я
Ф	О	Т	Ь	В	Д	Щ	К	И	Н	І	О	Г	П	Л	К
А	Н	Г	Р	А	Р	А	У	Ц	В	А	Н	І	А	Г	І
Д	Т	П	Є	О	Я	С	К	А	Е	Р	Л	Б	Д	Р	В
А	Я	Ф	У	С	Н	Є	Н	Р	К	И	О	А	С	В	З
В	К	О	Й	Н	С	Н	И	Б	П	О	К	Г	Ш	И	Є
А	П	Р	Т	Х	О	Ц	Р	П	М	Д	Р	Н	О	Ц	В
Р	Г	Н	С	А	Я	К	В	Р	У	Ж	И	Є	З	У	Є
Т	А	Н	І	Я	К	І	В	А	Д	Ф	Е	І	В	О	М
О	Р	Т	У	С	К	Б	И	А	Ф	І	К	З	С	А	Є
Л	Т	Є	М	О	Н	К	А	Н	А	Н	І	У	Р	І	
О	В	Р	К	Т	Н	У	О	В	З	О	А	С	Н	И	В
М	А	Н	С	Г	Ш	Б	С	М	А	Т	Т	І	Я	Т	О
І	К	Н	Х	О	М	А	К	Є	Р	Ш	Л	О	Р	А	У
Й	У	С	А	П	И	О	Д	А	С	М	А	Т	В	І	Я

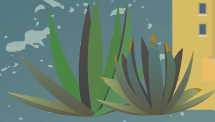
Стор. 32. «Господнім словом створені небеса...» (Псалом 33:6).

ВІДПОВІДІ:

НА ШЛЯХУ ДОДОМУ

Юлія Ільчук

Поверни мандрівників додому. Випиши всі літери, які трапляються на їхньому шляху. Потім склади з цих букв вірш із Біблії.

